

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **L. P.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2018 č. j. MSK 88245/2017, sp. zn. DSH/18745/2017/Blá, o dopravním přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 21. 2. 2018 č. j. MSK 88245/2017, sp. zn. DSH/18745/2017/Blá žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a chytrého regionu

zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice č. j. 25321/2017/Rozs, sp. zn. OSČ-4605/2016 ze dne 17. 5. 2017, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil z nedbalosti tím, že dne 11. 5. 2016 v 10:42 hodin řídil motorové vozidlo tovární značky Opel Insignia, RZ X, v obci Kopřivnice na ulici Obránců míru nedaleko domu č. p. 267 ve směru jízdy na obec Závěšice nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla strážníky jako nejnížší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 66 km/h a tím překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem o silničním provozu v obci o méně než 20 km/h, přesně tedy o 16 km/h. Tímto jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1 700 Kč. Současně mu byla uložena povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním přestupku paušální částkou 1 000 Kč.

2. Žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, ve které uplatnil celou řadu žalobních námitek, které rozdělil do několika bodů. Jako první žalobce namítal prekluzi. Žalobce ve své žalobě předestřel dvě varianty, kdy čl. I odst. 6 zákona č. 204/2015 Sb. nabyl účinnosti v souvislosti s čl. XXVI a čl. II odst. 3 téhož zákona, a to buď 1. 10. 2015 nebo 1. 10. 2016, přičemž je žalobce toho názoru, že čl. I odst. 6 zákona č. 204/2015 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 10. 2016. Dále žalobce namítal „nezaujatost“ strážníků. Žalobce v doplnění odvolání namítal, že ke strážníkům nelze *a priori* přihlížet jako k nestranným subjektům, neboť je veřejným tajemstvím, že podléhají tzv. čárkovému systému. Vzhledem k tomuto žalobce navrhl provést důkaz výsledkem nadřízeného strážníků, kterým by bylo prokázáno, na základě čeho strážníci dostávají odměny. Následující žalobní námitku označil žalobce „*Slip effect*“. Žalobce v doplnění odvolání namítal, že při měření rychlosti muselo dojít k tzv. slip effectu, neboť měl na tempomatu nastavenou rychlost 50 km/h. Jako důkaz, který by dané potvrdil, navrhl žalobce provést dokument BBC, zprávu Daily Mail, vyšetřovací pokus s předmětným lidarovým zařízením a také důkaz originálním výstupem z rychloměru. Žalobce namítal také „*Nedodržení úhlu 0° při měření*“. Žalobce v doplnění odvolání uvedl, že při měření nebyl dodržen úhel 0°, který je dle Návodu k obsluze a Certifikátu ČMI nezbytný ke změření správné rychlosti měřeného objektu. Žalobce navrhl provést důkaz Certifikátem ČMI, kterým by bylo prokázáno, že při měření s daným rychloměrem musí být dodržen 0° úhel, a dále navrhl provést důkaz ohledáním místa a změřením úhlu, pod kterým bylo vozidlo žalobce změřeno. Dále žalobce namítal, že registrační značka změřeného vozidla je na hlavním snímku zcela nečitelná, avšak na vedlejším (menším) snímku již čitelná je, což si žalobce vysvětloval tím, že s výstupem z rychloměru bylo počítačově manipulováno. Žalobce tak navrhl provést důkaz doložením originálního výstupu z rychloměru, kterým by bylo prokázáno, že s výstupem z rychloměru nebylo manipulováno. Další žalobní námitky žalobce se týkají sankce. Podle žalobce se správní orgán nezabýval všemi okolnostmi, kterými se při určení výše sankce měl zabývat. Tyto okolnosti jsou uvedeny v § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. Žalobce uvedl, že žalovaný vůbec nezohlednil délku řízení, které probíhá již téměř dva roky. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán vůbec nepopsal svoji rozhodovací praxi, ačkoli dle § 2 odst. 4 správního řádu musí správní orgán v podobných věcech rozhodovat podobně. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné, nelze říci, zda správní orgán v jiných typově shodných případech neukládá nižší sankci, než byla uložena žalobci. Žalobce poukázal na fakt, že ačkoli správní orgán uvedl, co je přítěžující či polehčující

okolností, tak již neuvedl, jaký vliv to mělo na výši sankce. Žalobce také namítal, že žalovaný nemohl ponechat výši sankce 1 700 Kč, když se neztotožnil s formou zavinění, když ji z vědomé nedbalosti změnil na nevědomou nedbalost. Žalobce také namítal „místo měření“. Podle žalobce místo měření, kde strážníci měřili, nebylo pro měření rychlosti schváleno Policií ČR. Žalobce proto navrhl provést důkaz oficiálním stanoviskem dopravního inspektorátu v Novém Jičíně od PČR, kterým by bylo postaveno na jisto, zda měření rychlosti proběhlo na úseku, který byl pro měření schválen či nikoli. Další žalobní námitku označil žalobce jako „Součinnost při měření rychlosti s PČR“. Podle žalobce měření neproběhlo v součinnosti s Policií ČR, což je nezbytným předpokladem zákonného měření rychlosti dle § 79a silničního zákona. Žalovaný, resp. správní orgán se zabýval pouze tím, zda bylo měřeno na místě určeném PČR. Dle § 79a silničního zákona však obecní policie musí splnit i druhou podmínku při měření rychlosti, a to že musí při měření rychlosti postupovat v součinnosti s PČR. Jako další žalobní námitku žalobce uvedl, že se žalovaný vůbec nezabýval tím, zda zákon č. 250/2016 Sb. není pro žalobce výhodnější než zákon č. 200/1990 Sb. Žalovaný měl rozhodnutí prvního stupně zrušit, neboť zákon č. 250/2016 Sb. je příznivější než zákon č. 200/1990 Sb., neboť umožňuje uložit pokutu pod spodní hranici sankční sazby. Žalobce namítal, že mohl pokutu zaplatit pouze poštovními poukázkami, čímž správní orgán překročil svoji pravomoc, když nedovolil žalobci užít jiný, pro něho přívětivější prostředek. Kromě toho správní orgán neoprávněně požadoval, aby žalobce použil své rodné číslo (čímž ho zveřejňuje), jako specifický symbol při platbě, ačkoli mohl užít takových prostředků, aby se zamezilo prozrazování osobních údajů žalobce. Závěrem své žaloby žalobce uvedl nesouhlas svůj a svého právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a domáhal se anonymizace rozhodnutí v této právní věci.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 19. 7. 2018 popíral oprávněnost všech shora uvedených žalobních bodů.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2018 č. j. MSK 88245/2017, sp. zn. DSH/18745/2017/Blá, připojeného správního spisu žalovaného téže spisové značky, jakož i z připojeného správního spisu Městského úřadu Kopřivnice, sp. zn. R 0676/2016_OSČ-4605/2016 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:
 - z oznámení dopravního přestupku ze dne 11. 5. 2016, že dne 11. 5. 2016 v 10:42 hodin bylo zjištěno porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu žalobcem, jemuž byla naměřena rychlost v obci, kde je povoleno 50 km/h, 69 km/h, po odečtu chyby měření jel žalobce rychlostí 66 km/h. Po zastavení vozidla byl žalobce vyzván k prokázání totožnosti. Poté byl žalobci vypsán blok na pokutu na

místě nezaplacenou v částce 500 Kč – číslo bloku F 0909407. Žalobce oznámení dopravního přestupku odmítl podepsat;

- z požadavku na schválení úseků k měření rychlosti Městskou policií Kopřivnice – určení ze dne 11. 2. 2016, že Policie ČR, Dopravní inspektorát územního odboru v Novém Jičíně určila úseky k měření rychlosti Městskou policií Kopřivnice pro první pololetí roku 2016, mj. v úseku Kopřivnice, II/482, ulice Obránců míru, u benziny OMV;
- z ověřovacího listu č. 8012-OL-70193-15 silničního laserového rychloměru ProLaser III Pl-DOK I, že bylo ověření provedeno dne 16. 7. 2015 a jeho platnost byla stanovena do 15. 7. 2016;
- ze snímku č. 2178, který je tištěným výstupem z elektronického záznamu o naměřené rychlosti silničním laserovým rychloměrem ProLaser III Pl-DOK I, že je na snímku údaj 69 km/h a záběr předmětného vozidla Opel se zřetelnou RZ X;
- z potvrzení o absolvování školení ze dne 31. 5. 2012, že strážníci Městské policie Kopřivnice J.M. a D. K. absolvovali školení operátora laserového měřiče rychlosti ProLaser III včetně dokumentačního zařízení Pl-DOK I;
- dne 20. 6. 2016 oznámil Městský úřad Kopřivnice žalobci zahájení řízení o přestupku a předvolal jej k ústnímu jednání na den 10. 8. 2016 v 9:30 hod;
- z úředního záznamu – nahlížení do spisu ze dne 5. 8. 2016, že do správního spisu nahlížela Š. Š., která doložila plnou moc ze dne 14. 7. 2016, kterou žalobce zmocnil K. C. k zastupování ho ve správním řízení pod sp. zn. OSČ-4605/2016 a také substituční plnou moc ze dne 20. 7. 2016, kterou K. C. zmocnila Š. Š. ke všem úkonům a jednáním ve výše uvedené věci;
- z přípisu zmocněnkyně žalobce doručeného správnímu orgánu I. stupně dne 8. 8. 2016, že se vyjádřila k předmětnému přestupku žalobce;
- z protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 10. 8. 2016, že se k tomuto jednání nedostavil ani žalobce ani jeho zmocněnkyně. Správní orgán I. stupně projednal věc v nepřítomnosti žalobce, neboť se žalobce k nařízenému správnímu řízení bez náležité omluvy či bez uvedení jiného důležitého důvodu nedostavil;
- z předvolání obviněného k ústnímu jednání ze dne 16. 8. 2016, že správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 15. 9. 2016 v 9:30 hod. Na toto ústní jednání byl předvolán i svědek - velitel J. M.;
- z protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 15. 9. 2016, že u jednání byla přítomna na základě substituční plné moci Š. Š. Při tomto jednání byl vyslechnut jako svědek J. M., který uvedl, že vykonával dne 11. 5. 2016 s kolegy dohled nad bezpečností silničního provozu se zaměřením na dodržování nejvyšší dovolené rychlosti v obci Kopřivnice, na ulici Obránců míru ve směru od čerpací stanice OMV. Dále uvedl, že úsek, na kterém bylo měřeno, je k měření schválen Dopravním inspektorátem Nový Jičín;
- z přípisu zmocněnkyně žalobce doručeného správnímu orgánu I. stupně dne 15. 9. 2016, že se vyjádřila k předmětnému přestupku žalobce, přičemž především

namítala, že měření neprobíhalo v úseku schváleném Dopravním inspektorátem Nový Jičín;

- dne 29. 9. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku žalobce, proti kterému zmocněnkyně žalobce podala blanketní odvolání, které po výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 21. 10. 2016 zmocněnkyně žalobce doplnila;
- přípisem ze dne 3. 1. 2017 vypověděla zmocněnkyně žalobce plnou moc;
- rozhodnutím ze dne 6. 3. 2017 žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 29. 9. 2016 a věc mu vrátil k dalšímu řízení a to z důvodu, že se správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádal s námitkou žalobce (tehdy odvolatele) k oprávněnosti Městské policie Kopřivnice měřit rychlost vozidel na daném místě, kdy písemné určení místa k měření rychlosti od Policie ČR nebylo ve vztahu ke konkrétnímu případu jednoznačné;
- ze žádosti o upřesnění úseku k měření rychlosti Městskou policií Kopřivnice ze dne 24. 3. 2017, že správní orgán I. stupně požádal Dopravní inspektorát Nový Jičín o co nejpřesnější vymezení úseku k měření rychlosti Městskou policií Kopřivnice pro první pololetí roku 2016 – konkrétně úseku Kopřivnice, II/482, ulice Obránců míru, u benziny OMV;
- z předvolání obviněného k ústnímu jednání ze dne 27. 3. 2017, že správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 27. 4. 2017 v 9:30 hod;
- ze sdělení Dopravního inspektorátu Nový Jičín ze dne 18. 4. 2017, že dle provedeného místního šetření před určením úseku měření (Kopřivnice, II/482, ulice Obránců míru, u benziny OMV) byl tento úsek vytyčen mezi ulicemi Zdeňka Buriana a Česká v Kopřivnici, obousměrně;
- z protokolu o ústním jednání ze dne 27. 4. 2017, že u jednání byla přítomna na základě plné moci ze dne 31. 3. 2017 zmocněnkyně žalobce Š. Š. Při tomto jednání byl proveden náhled do mapového portálu mapy.cz, kde byly vyznačeny ulice Zdeňka Buriana a Česká ústící na ulici Obránců míru v Kopřivnici;
- dne 17. 5. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku žalobce.

6. Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je dále blanketní odvolání podané zmocněnkyní žalobce – nedatované a doručené správnímu orgánu I. stupně dne 6. 6. 2017, výzva správního orgánu I. stupně ze dne 7. 6. 2017, jímž byla zmocněnkyni žalobce stanovena lhůta pěti pracovních dní k doplnění podaného odvolání. Zmocněnkyně žalobce toto blanketní odvolání doplnila, toto doplněné odvolání bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 1. 8. 2017. Poté byla věc předložena žalovanému, o které, jak shora uvedeno, rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
7. V projednávané věci krajský soud především postupoval v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 věty první s.r.s., podle kterého soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
8. K jednotlivým žalobním bodům uvedeným v žalobě žalobce uvádí krajský soud následující:

- žalobce namítal prekluzi. Žalobce ve své žalobě predestřel dvě varianty, kdy čl. I odst. 6 zákona č. 204/2015 Sb. nabyl účinnosti v souvislosti s čl. XXVI a čl. II odst. 3 téhož zákona, a to buď 1. 10. 2015 nebo 1. 10. 2016, přičemž je žalobce toho názoru, že čl. I odst. 6 zákona č. 204/2015 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 10. 2016. K této žalobní námitce krajský soud uvádí, že podle čl. XXVI zákona č. 204/2015 Sb. nabývají čl. I body 3 až 8 (tedy i čl. I bod 6, který novelizoval ust. § 20 zákona o přestupcích) účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, to je dnem 1. 10. 2015. S účinností od 1. 10. 2015 se tedy pro posouzení zániku odpovědnosti přestupce použijí pravidla pro přerušení běhu jednorozhodné lhůty pro projednání přestupku dle § 20 odst. 2 a 3 zákona o přestupcích ve znění zákona č. 204/2015 Sb. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že přechodné ustanovení přijaté v čl. II bod 3 zákona č. 204/2015 Sb. nabylo účinnosti (spolu s částí novely, která souvisí se spuštěním evidence přestupků a nově zaváděnou povinností správních orgánů evidovat do této evidence určité údaje o pachatelích pouze u vybrané skupiny přestupků) až ke dni 1. 10. 2016. Neúčinnost přechodných ustanovení nemůže mít vliv na účinnost a v konečném důsledku tedy ani na použitelnost ustanovení tohoto zákona, která nabývají účinnosti na základě čl. XXVI tohoto zákona dříve, tedy ani na užití § 20 zákona o přestupcích v novelizované podobě. Na žalobcův případ je tak třeba aplikovat § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném od 1. 10. 2015, přičemž předmětného přestupku se žalobce dopustil dne 11. 5. 2016 (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018 č. j. 7 As 87/2018-34);
- žalobce namítal „nezaujatost“ strážníků. Žalobce v doplnění odvolání namítal, že ke strážníkům nelze *a priori* přihlížet jako k nestranným subjektům, neboť je veřejným tajemstvím, že podléhají tzv. čárkovému systému. Vzhledem k tomuto žalobce navrhl provést důkaz výsledkem nadřízeného strážníků, kterým by bylo prokázáno, na základě čeho strážníci dostávají odměny. K této žalobní námitce krajský soud uvádí, že se jedná o pouhou spekulaci žalobce. Žalobce neuvedl žádné konkrétní indicie, které by zakládaly důvod k pochybnostem o nestrannosti a nezaujatosti policistů, přičemž ani ze správního spisu nevyplynuly žádné pochybnosti o jejich nestrannosti, proto je krajský soud stejného názoru jako žalovaný, že výsledek nadřízeného strážníků by byl nadbytečný;
- žalobce namítal, že při měření rychlosti muselo dojít k „*Slip effectu*“. Jako důkaz, který by dané potvrdil, navrhl žalobce provést dokument BBC, zprávu Daily Mail, vyšetřovací pokus s předmětným lidarovým zařízením, důkaz originálním výstupem z rychloměru a také navrhol provést znalecký posudek, kterým by bylo prokázáno, že v dané věci došlo k slip effectu. Žalobce namítal také nedodržení úhlu 0° při měření, který je dle Návodu k obsluze a Certifikátu ČMI nezbytný ke změření správné rychlosti měřeného objektu. Žalobce navrhl provést důkaz Certifikátem ČMI a dále navrhl provést důkaz ohledáním místa a změřením úhlu, pod kterým bylo vozidlo žalobce změřeno. S uvedenými námitkami se krajský soud nemůže ztotožnit, oznámení dopravního přestupku ze dne 11. 5. 2016, fotografický snímek č. 2178, který je tištěným výstupem z elektronického záznamu o naměřené rychlosti vozidla RZ X, ověřovací list č. 8012-OL-70193-15 silničního laserového rychloměru, potvrzení o absolvování školení ze dne 31. 5. 2012

opravňující zasahujícího policistu J. M. k ovládní měřiče rychlosti a jeho výsledek je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku žalobcem. Krajský soud se ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně a žalovaného, tedy že v dané věci byl řádně zjištěn skutkový stav tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku. Krajský soud nemá pochybnosti o tom, že bylo-li měření realizováno, jeho metoda provedení musela být v souladu s manuálem k obsluze, správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou (přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27). Podklady založené ve správním spise vylučují pochybnosti o správnosti zjištěného skutkového stavu, proto nebylo potřeba provádět výše uvedené žalobcem navrhované důkazy. Z fotografického snímku č. 2178 založeném ve správním spisu je zřejmé, že bylo měřeno příjíždějící vozidlo žalobce, RZ X, neboť zaměřovací kříž je umístěn na tomto vozidle, a jestliže přístroj jeho rychlost zaznamenal, pak lze jakékoliv pochybnosti o změření rychlosti vozidla řízeného žalobcem považovat jen za účelové a spekulativní;

- žalobce namítal, že registrační značka změřeného vozidla je na hlavním snímku zcela nečitelná, avšak na vedlejším (menším) snímku již čitelná je. Žalobce tak navrhl provést důkaz doložením originálního výstupu z rychloměru, kterým by bylo prokázáno, že s výstupem z rychloměru nebylo manipulováno. Krajský soud především odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí na str. 5, na které se žalovaný touto námitkou zabýval, neboť žalobce ji uvedl již ve svém odvolání. Není pravdou, že by registrační značka byla zcela nečitelná, protože na celkovém snímku je z větší části čitelná. Ve výřezu a při detailním přiblížení je registrační značka čitelná úplně. Stejně jako žalovaný má i krajský soud za to, že není pochyb o tom, kterému motorovému vozidlu byla daná rychlost změřena. Doplnovat dokazování o navrhovaný originální výstup z rychloměru by bylo nadbytečné;
- další žalobní námitky žalobce se týkají sankce. Zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích v § 12 odst. 1 jasně stanoví, že *„při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení“*. Je třeba zdůraznit, že kritéria vyjmenovaná v § 12 odst. 1 o přestupcích jsou demonstrativní, není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich. Účelem tohoto ustanovení je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce. Správní orgán I. stupně i žalovaný se ve svém odůvodnění podrobně zabývaly druhem sankce a její výměrou, přičemž žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, proč i přes změnu zavinění z vědomé nedbalosti na nevědomou nedbalost ponechal uložení sankce nad spodní hranici zákonné výměry. Výše sankce (1 700 Kč), kterou správní orgán stanovil při dolní hranici zákonem stanovené sazby (1 500 Kč - 2 500 Kč), odpovídá typové závažnosti daného protiprávního jednání, jelikož žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost o 16 km/h, což byla zásadní přitěžující okolnost, tedy při horní hranici skutkové podstaty ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Správní orgány nepřekročily zákonné meze správního uvážení a stanovily sankci v přiměřené výši (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 As 119/2016-36). Žalovaný nemá povinnost, aby při ukládání sankce

popisoval svoji rozhodovací praxi, přičemž žalobce ani konkrétně netvrdí, v čem by uložená sankce vybočovala z běžné rozhodovací praxe správního orgánu. Spáchaný přestupek žalobcem je podstatně méně závažným protispolečenským jednáním než kárné provinění, proto nemůže délka řízení mít relativní vliv na výši ukládané sankce, tím spíše, jde-li pouze o sankci mírnou jak z hlediska jejího druhu, tak z hlediska její výše. Proto i žalobní námitky týkající se sankce hodnotil krajský soud jako nedůvodné;

- žalobce také namítal „*místo měření*“. Podle žalobce místo měření, kde strážníci měřili, nebylo pro měření rychlosti schváleno Policií ČR. Žalobce proto navrhl provést důkaz oficiálním stanoviskem Dopravního inspektorátu v Novém Jičíně od PČR, kterým by bylo postaveno na jisto, zda měření rychlosti proběhlo na úseku, který byl pro měření schválen či nikoli. K této žalobní námitce krajský soud uvádí, že místo měření, kde strážníci měřili, bylo pro měření rychlosti schváleno Policií ČR, což vyplývá z požadavku na schválení úseků k měření rychlosti Městskou policií Kopřivnice - určení ze dne 11. 2. 2016 (Kopřivnice, II/482, ulice Obránců míru, u benziny OMV) a především z vyjádření Policie ČR nazvaném Žádost o upřesnění úseku k měření rychlosti Městskou policií Kopřivnice – sdělení ze dne 18. 4. 2017, které bylo správnímu orgánu I. stupně zaslané datovou schránkou Policie ČR (ne emailem, jak tvrdí žalobce) a toto vyjádření je podepsané npor. Mgr. Bc. J. S., vedoucím Dopravního inspektorátu Nový Jičín. V tomto vyjádření se uvádí, že dle provedeného místního šetření před určením úseku měření (Kopřivnice, II/482, ulice Obránců míru, u benziny OMV) byl tento úsek vytyčen mezi ulicemi Zdeňka Buriana a Česká v Kopřivnici, obousměrně. Krajský soud nemá pochybnosti o tom, že se jedná o oficiální stanovisko Policie ČR a že předmětný úsek byl určen k měření rychlosti předtím, než začalo v tomto úseku probíhat měření rychlosti;
- další žalobní námitku označil žalobce jako „*Součinnost při měření rychlosti s PČR*“. Podle žalobce měření neproběhlo v součinnosti s Policií ČR, což je nezbytným předpokladem zákonného měření rychlosti dle § 79a silničního zákona. K žalobní námitce, zda bylo měření rychlosti obecní policií provedeno v součinnosti s Policií ČR, jak vyžaduje ust. § 79a zákona o silničním provozu, krajský soud uvádí, že nemůže souhlasit s názorem žalobce, že se správní orgán I. stupně touto otázkou nezabýval, neboť z rozhodnutí správního orgánu I. stupně (str. 3 a 4) vyplývá, že se podmínkou součinnosti s Policií České republiky zabýval a konstatoval, že měření bylo prováděno na místě v souladu s vydaným seznamem: Požadavek na schválení úseků k měření rychlosti Městskou policií Kopřivnice - určení ze dne 11. 2. 2016, ze kterého je zřejmé, že měření bylo provedeno na úseku určeném Policií ČR (Kopřivnice, II/482, ulice Obránců míru, u benziny OMV), přičemž správní orgán I. stupně doplnil dokazování o sdělení Dopravního inspektorátu Nový Jičín ze dne 18. 4. 2017, ve kterém byl úsek měření jasně vytyčen. Navíc krajský soud podotýká, že žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které dle jeho názoru nedošlo k součinnosti mezi obecní policií a policií ČR ve smyslu shora citovaného ustanovení zákona o silničním provozu, proto i tuto žalobní námitku hodnotí jako nedůvodnou;
- žalobce namítal, že se žalovaný vůbec nezabýval tím, zda zákon č. 250/2016 Sb. není pro žalobce výhodnější než zákon č. 200/1990 Sb. Žalovaný měl rozhodnutí

prvního stupně zrušit, neboť zákon č. 250/2016 Sb. je příznivější než zákon č. 200/1990 Sb., neboť umožňuje uložit pokutu pod spodní hranicí sankční sazby. Řízení o předmětném přestupku bylo zahájeno ještě před účinností zákona č. 250/2016 Sb. (účinný od 1. 7. 2017) a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno 17. 5. 2017, tedy v době, kdy zákon č. 250/2016 Sb. ještě nenabyl účinnosti, a proto se správní orgán I. stupně jeho případnou aplikací zabývat nemohl. V době rozhodování žalovaného již byl účinný zákon č. 250/2016 Sb. a současně tak byl novelizován zákon o silničním provozu. K možnosti uložit pokutu pod spodní hranicí sankční sazby je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018 č. j. 4 As 96/2018). Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil a ani v žalobě netvrdí žádné právně významné okolnosti, které by k takovému postupu zavdávaly důvod a ani krajský soud tyto okolnosti neshledal, proto i tuto žalobní námitku hodnotí jako nedůvodnou;

- žalobce namítal, že mohl pokutu zaplatit pouze poštovními poukázkami. Kromě toho správní orgán neoprávněně požadoval, aby žalobce použil své rodné číslo (čímž ho zveřejňuje), jako specifický symbol při platbě. Krajský soud ke způsobu zaplacení pokuty a nákladů řízení uvádí, že tato část je ve výroku pouze informativní, přičemž výrok dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu tuto informaci o způsobu platby pokuty a nákladů řízení obsahovat nemusí a je na žalobci, jakým způsobem pokutu zaplatí. Rodné číslo žalobce správní orgán nezveřejnil;
- žalobce uvedl nesouhlas svůj a svého právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a domáhal se anonymizace rozhodnutí v této právní věci. K tomuto žalobnímu bodu krajskému soudu nezbyvá než uvést, že způsob zveřejňování soudních rozhodnutí není problémem žalobou napadeného rozhodnutí, a proto se jím krajský soud ani nezabýval.

9. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl, přičemž v této věci rozhodl bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
10. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 24. září 2018

JUDr. Petr Indráček
samosoudce